

plumres ved modsatte Anskuelser. Naar den ærede Drdsfører som Autoritet anførte en Bog, der i sin Tid er udkommen paa den kongelige militære Skole, som Noget, der i aldeles væsentlig Grad maatte støtte hans Formening i saa Henseende, saa maa man naturligvis have Lov til at vælge de Billeder, som man anser for at være de bedste; men jeg skal dog tillade mig at sige, at der baade i den Bog og i mange andre Bøger, der ere udkomne baade fra den kongelige militære Skole og fra andre Steder som Grundlag for Lævernes Forelæsninger, findes Betragtninger, som jeg tror, at end ikke den ærede Drdsfører vil kunne gjøre til sine. Med Hensyn til Stabsfergentstillingen da staar jeg for mit Bedkommende, og jeg tror med et ikke ringe Flertal paa min Side, hvad de Militære angaar, i Modsetning til den ærede Drdsfører. Den ærede Drdsfører sagde, at Stabsfergenterne vidste for Tiden ikke rigtig, om de vare Juhl eller Fjiff, hvor de hørte hjemme; det er ikke Tilfældet, thi det er aldeles afgjort, at de høre hjemme i Underofficersklassen; men det, man ønskede at tilveiebringe ved Stabsfergentinstitutionen, var jo, at give saadanne hovedsagelig taktiske flinke og dygtige Underofficerer en Leilighed til at kunne komme til at tjene som Delingsførere, altsaa udrette den Tjeneste, man i Reglen kun betror til Officerer. Det er disse Regler, man har fulgt indtil Dato, og jeg tror, at man ønsker dem fulgte endnu. Der er ganske sikkert i Hærløven en lille Hindring derved, og det er den, at man forlangte, at Stabsfergenterne skulde gaa igjennem Overfergentklassen, thi denne Klasse, der jo fungerer som den gamle Kommanderfergentklasse, fordrer Egenstaber, der ganske vist ikke behøves i tilsvarende Grad for Stabsfergenterne. En Mand kan endog være en ypperlig Stabsfergent, men en daarlig Overfergent. Den ærede Drdsfører sagde, at det, at være Stabsfergent, var en Hæderspost, og saavidt jeg forstod ham, vilde han ogsaa nu have, at det skulde være en saadan; men hvad er det da, disse Hædersmand efter den ærede Drdsførers Forslag skulle gjøre? Det er, at de skulle affkrive Breve, føre Lister, og at de, naar Kampen staar paa, skulle sidde paa en Bagagevogn. Dette, mine Herrer, er den Hæderspost, der er tilkænkt Stabsfergenterne i Fremtiden. Jeg veed ikke, om Stabsfergenterne ville være tilfredse dermed, men jeg tror ikke, det vil være heldigt med Hensyn til Valget af de Personer, som man vil lade besejle denne Post, der jo dog skal være den største og bedst lønede Post i hele Underofficersklassen. Jeg har endnu kun en eneste Bemærkning at gjøre, og det er med Hensyn til Uddannelsen af Officererne ved Artilleriet og Ingenieurkorpset. Den ærede Drdsfører var enig med Ministere i, at man ikke burde forlange af dem, at de skulde gennemgaa den ældste Klasse paa Officerskolen; men han søgte sig dog noget urolig ved, at der var antydet af den høitærede Minister,

at det vilde de dog i Virkeligheden komme til, fordi han mente, at det vilde være meget uheldigt, dersom man ikke satte Pris paa praktisk dygtige Fjoff, Fjoff, der vel ikke havde denne videnskabelige Uddannelse; men dog vare udmærket dygtige. Men nu er Ulykken den, at disse Fjoff, der ikke have denne videnskabelige Uddannelse, isoleres paa saa uhyre mange Punkter, idet man, saasnart man skal sammensætte, jeg vil blot sige en Kommission, for at foretage nogle endog simple Underfølgelser og den Slags Ting, saa maa spørge sig selv: Ja, hvem af disse Herrer, som vi have til Disposition, vil være istand til at kunne udføre dette Qvern; man kan ikke dertil tage en maaske meget praktisk dygtig Artilleriofficer, som ikke har gennemgaaet den ældste Afdeling, thi han vil slet ikke kunne udføre det, fordi der er mange Beregninger og mange Underfølgelser at foretage, som en saadan Officer slet ikke har de fornødne Forudsætninger for at kunne udføre. Følgen deraf er og vil blive den, at om de Herrer saa ti Gange sige, at de ikke behøve at gennemgaa denne Afdeling, saa vil det meget snart staa klart for de Officerer, der ikke have gennemgaaet den, at det bliver nødvendigt for dem derved at erhverve sig de Kundskaber, som de paa ethvert Trin, de komme fremad, se, at de savne. Og savne de denne videnskabelige Uddannelse i de lavere Stillinger, hvorledes vil det da blive, mine Herrer, naar disse Mænd komme op i de høiere Stillinger, naar de paa ethvert Punkt, hvor der forefalder Noget af den Slags, skal lade sig belære af deres Undergivne? Svaret herpaa kan neppe være tvivlsomt.

H. P. Jensen: Det Resultat, der foreligger af de to foregaaende Dages Forhandling, frister mig ikke til at fastholde de Vædringsforslag, jeg har stillet under Nr. 1 og 2 til § 57. Samtidig med, at jeg tager disse Forslag tilbage, skal jeg behøve, at jeg ogsaa, naar vi komme til Forhandling af det senere Afsnit, agter at tage de øvrige af mig stillede Forslag tilbage. Jeg skulde have standset herved, naar ikke den ærede Drdsfører i sine Udtalelser havde strejset ind paa et af mine Vædringsforslag. Det lod til, som om det Forslag, jeg har fremsat til § 57, indeholdt en Tanke, som tiltalte ham, og som han mulig kunde gaa ind paa. For at mulig ikke Andre skulde optage Forslaget, skal jeg derfor tillade mig nogle Bemærkninger, hvoraf den ærede Drdsfører vil se, at han fuldstændig har misforstaaet mine Tanker med dette Forslag. Naar jeg ansaa det for ønskeligt, at der bliver sat i Løven, at de, der ønske at blive Officerer, skulle træde ind ved Fodfolket, da udtalte jeg ved 1ste Behandling, at jeg ønskede det, fordi jeg ikke kunde indse, at det vilde være til stor Nytte for den unge Mand, naar han lige havde gennemgaaet Ryterskolen, at komme ind paa Officerskolen,